

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: RAILREKLAM, spol. s r.o.**, se sídlem Štětкова 18, Praha 4, IČO 170 47 234, *zastoupené Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem se sídlem Revoluční 3, Praha 1*, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně**, se sídlem Škroupova 4, Plzeň, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **BLUE EARTH, s.r.o.**, se sídlem Jičínská 17, Praha 3, IČO 252 46 887, *zastoupené Mgr. Lukášem Zscherpem, advokátem PRIME LEGAL advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Lochotínská 18, Plzeň*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. SZ MMP/032754/12/KUC, čj. MMP/192691/13,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. SZ MMP/032754/12/KUC, čj. MMP/192691/13, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osobě zúčastněné na řízení s e n e p ř i z n á v á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 18. 11. 2013 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. SZ MMP/032754/12/KUC, čj. MMP/192691/13.

Žalobou napadeným rozhodnutím Magistrát města Plzně podle § 92 správního řádu z roku 2004 jako opožděné zamítl odvolání žalobkyně proti stavebnímu povolení vydanému Úřadem městského obvodu Plzeň 2 – Slovany dne 16. 8. 2005 pod čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro.

II. Předchozí řízení

Dne 29. 7. 2005 podala společnost BLUE EARTH, s.r.o., žádost o povolení reklamního zařízení – poutače na podzemní garáže na pozemku č. parc. 14319/2 v k.ú. Plzeň, ul. U Trati, Plzeň.

Rozhodnutím ze dne 16. 8. 2005, čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro, Úřad městského obvodu Plzeň 2 – Slovany (dále též jen „*stavební úřad*“) na základě této žádosti podle § 71 až 73 stavebního zákona z roku 1976 povolil stavbu informačních, reklamních a propagačních zařízení: osazení informačního poutače v rámci sjezdu do areálu podzemních garáží ul. U trati Plzeň na pozemku č. parc. 14319/2 v k.ú. Plzeň.

V uvedeném rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 2 – Slovany je obsaženo poučení, že proti tomuto rozhodnutí se účastníci řízení o povolení informačních, reklamních a propagačních zařízení mohou odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení k odboru stavebně správnímu Magistrátu města Plzně podáním u odboru výstavby a dopravy Úřadu městského obvodu Plzeň 2 – Slovany.

Na písemném vyhotovení rozhodnutí, které zůstává součástí správního spisu, je vyznačeno, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 8. 2005, čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro, nabylo právní moci dne 6. 9. 2005.

Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavby podala společnost RAILREKLAM, spol. s r.o., odvolání (datované dne 8. 1. 2012, předané k poštovní přepravě dne 16. 1. 2012 a došlé správnímu orgánu I. stupně dne 17. 1. 2012). V tomto odvolání je uvedeno, že odvolateli byla kopie rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 8. 2005, čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro, protokolárně předána až dne 19. 12. 2011, tímto dnem tak bylo odvolateli napadené rozhodnutí oznámeno.

Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2012, čj. MMP/038489/12, Magistrát města Plzně (dále též jen „*odvolací správní orgán*“) podle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004 odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 8. 2005, čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro, jako nepřipustné zamítl.

Nepřipustnost odvolání shledal odvolací správní orgán v tom, že odvolatel nebyl účastníkem řízení, a proto není oprávněn podat odvolání proti rozhodnutí.

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Rozsudkem ze dne 27. 6. 2013, čj. 30A 24/2012-40, zdejší soud rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 28. 2. 2012, čj. MMP/038489/12, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Odůvodnění tohoto rozsudku, v němž je obsáhle pojednáno o sporovaném účastenství ve stavebním řízení, uzavřel soud těmito slovy: „Podle názoru soudu byla žalobkyně účastnicí výše uvedeného stavebního řízení. Jelikož odvolací správní orgán její odvolání zamítl na základě právního názoru právě opačného, má soud za to, že odvolací správní orgán podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení před ním v takovém rozsahu, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Vzhledem k tomu soud podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud tu však správní orgán zavazuje jen k tomu, že předmětné odvolání nemůže zamítnout z formálních důvodů, nýbrž že se napadeným rozhodnutím musí zabývat věcně, přičemž se nijak nepresumuje, jakým závěrům má přitom odvolací správní orgán dojít.“ (k tomu viz dále bod VII.3 odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 1. 2015, sp. zn. 57A 115/2013).

Po soudním zrušení předchozího rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení Magistrát města Plzně rozhodnutím ze dne 11. 9. 2013, čj. MMP/192691/13, podle § 92 správního řádu z roku 2004 odvolání žalobkyně proti stavebnímu povolení vydanému Úřadem městského obvodu Plzeň 2 – Slovany dne 16. 8. 2005 pod čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro, zamítl jako opožděné.

Toto své rozhodnutí odůvodnil odvolací správní orgán tím, že v době vydání rozhodnutí o povolení stavby reklamního zařízení se věc projednávala dle stavebního zákona z roku 1976 a dle správního řádu z roku 1967. Ustanovení § 179 správního řádu z roku 2004 upravuje postup správních orgánů u pravomocně skončených řízení. Ustanovení § 179 odst. 2 tohoto zákona stanoví, že u řízení pravomocně skončených před účinností tohoto zákona (= správního řádu z roku 2004) se postupuje při přezkumném řízení, obnově řízení nebo vydávání nového rozhodnutí podle tohoto zákona, včetně lhůt, v nichž lze takové řízení zahájit. Odvolací správní orgán nyní hledí na odvolatele jako na účastníka odvolacího řízení. Odvolání bylo podáno dne 17. 1. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 9. 2005, odvolací správní orgán odvolání shledal jako opožděné. Ustanovení § 84 správního řádu z roku 2004 myslí na podané odvolání při neoznámení rozhodnutí účastníkovi řízení. V takovém případě může účastník podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky dozvěděl, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků. Poslednímu z účastníků řízení bylo rozhodnutí doručeno dne 19. 8. 2005, není zde zachována lhůta jednoho roku, proto odvolací správní orgán hledí na odvolání jako na opožděné dle § 92 správního řádu z roku 2004.

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 správního řádu z roku 2004 podala žalobkyně ke Krajskému soudu v Plzni tuto žalobu.

III. Žaloba

V žalobě se namítá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedoručené některému z účastníků řízení nelze považovat za pravomocné. Žalobkyni bylo v důsledku předchozího vadného postupu správního orgánu rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno teprve dne 19. 12. 2011 (toho dne seznala úplný rozsah rozhodnutí), přičemž žalobkyně je ze strany správního orgánu považována za účastníka řízení teprve po vydání rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2013, čj. 30A 24/2012-40. Lhůta k podání odvolání byla dle názoru žalobkyně zachována. S ohledem na § 179 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (namísto žalovaným nesprávně aplikovaného ust. § 179 odst. 2 tohoto zákona) platí, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Proto, s ohledem na argumentaci, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedoručené některému z účastníků řízení nelze považovat za pravomocné, není možno aplikovat ust. § 84 správního řádu z roku 2004, o které se při opětovném zamítnutí odvolání opřel žalovaný. Žalobkyni, jako účastníku řízení, tak byla výrokem napadeného rozhodnutí odňata možnost účinně hájit její práva a zájmy a je jí upíráno právo se odvolat proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoli nikdo nesporně, že byla účastníkem předmětného řízení. To vše za situace, kdy rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalobkyně v důsledku nesprávného rozhodnutí správních orgánů o jejím procesním postavení neměla v řízení rovná procesní práva a povinnosti. Žalobkyně zdůrazňuje, že v závěru svého rozsudku ze dne 27. 6. 2013, čj. 30A 24/2012-40, Krajský soud v Plzni výslovně zavázal odvolací správní orgán, aby odvolání nezamítl z formálních důvodů, s tím, že se napadeným rozhodnutím musí zabývat věcně. Navzdory tomu odvolací správní orgán odvolání zamítl právě z formálních důvodů (jako opožděné).

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že při svém rozhodování dbal na dodržení § 84 odst. 1 správního řádu z roku 2004, který říká, že osoba, která byla účastníkem podle § 27 odst. 2 a 3, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil. Jedná se o objektivní lhůtu, po jejímž uplynutí již nelze z důvodu neoznámení rozhodnutí podat odvolání. Žalovaný se rozhodnutím věcně nezabýval, protože je nejdříve povinen zkoumat naplnění zákonných podmínek pro řízení včetně včasnosti podaného odvolání. Stavební povolení bylo vydáno za účinnosti starého správního řádu, odvolání bylo podáno za účinnosti nového správního řádu. Jelikož dřívější úprava správního řádu neumožňovala podat odvolání dodatečně tak, jako nová úprava správního řádu, opominutý účastník se musel domoci obnovy řízení dle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 1967, a to ve lhůtě subjektivní 3 měsíců a objektivní 3 let od nabytí právní moci rozhodnutí. Z tohoto pohledu dle úpravy a praxe starého správního řádu bylo rozhodnutí pravomocné, a proto se § 179 odst. 1 nového správního řádu neuplatní, i tak by bylo nutno splnit i lhůty dle § 84 odst. 1 správního řádu z roku 2004, což s ohledem na dataci a doručení rozhodnutí orgánu I. stupně není možné. Pokud by se považovalo odvolání za podnět či návrh na povolení obnovy dle § 179 odst. 2 nového správního řádu, všechny

lhůty pro přezkum a jiné opravné prostředky již uplynuly. Žalovaný prostřednictvím mapového prohlížeče Google Street View zjistil, že v červenci 2011 byly v trávě viditelné patky reklamního zařízení. Žalovaný je toho názoru, že reklamní poutač byl vystavěn dle platného stavebního povolení, a proto se proti této stavbě mohla žalobkyně bránit dříve, než po téměř sedmi letech od nabytí právní moci rozhodnutí. Proto při svém rozhodování žalovaný použil novou úpravu správního řádu. Dřívější právní úprava správního řádu neupravovala postup správních orgánů při neoznámení rozhodnutí. Žalovaný se i proto přiklonil k nové právní úpravě a na stavební povolení pohlížel jako na pravomocné, byť nebylo oznámeno všem účastníkům daného řízení, ale tito účastníci se mohli bránit již v minulosti dle tehdy platné právní úpravy správního řádu, když bylo reklamní zařízení osazeno dle podmínek stavebního povolení. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil též právní jistotu stavebníka reklamního zařízení, který je v dobré víře, že je stavba vystavěna dle pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu.

V. Replika

V replice žalobkyně uvedla, že žalovaný měl v řízení postupovat zejména podle správního řádu z roku 1967. Žalobkyně je ze strany správního orgánu považována za účastníka řízení teprve po vydání rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2013, čj. 30A 24/2012-40, a proto lhůta pro podání odvolání byla podle jejího názoru zachována, neboť v souladu s § 53 správního řádu z roku 1967 odvolání podává účastník řízení. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného ohledně nutnosti domáhat se obnovy řízení dle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 1967, kdy žalovaný navíc sám připouští aplikaci dosavadních předpisů. Řízení je třeba obnovit pouze v případě, že bylo rozhodnutím správního orgánu, které je v právní moci, ukončeno. To se však nestalo. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný postupoval nesprávně při zkoumání naplnění zákonných podmínek pro řízení včetně včasnosti podaného odvolání podle správního řádu z roku 2004, především, že postupoval chybně, když presumoval právní moc tohoto rozhodnutí, která dle názoru žalobkyně nenastala z důvodu podaného odvolání.

VI. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Společnost BLUE EARTH, s.r.o. [osoba zúčastněná na řízení], se k žalobě písemně vyjádřila dne 3. 10. 2014: uvedla, že s argumentací žalobkyně nesouhlasí a napadené rozhodnutí žalovaného považuje za správné a souladné se zákonem, a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Sub III. svého vyjádření [Opožděnost odvolání] poukázala osoba zúčastněná na řízení na to, že odvolání žalobkyně proti rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 16. 8. 2005, čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro, bylo podáno opožděně. Jak uvádí v žalobě sama žalobkyně, bylo jí uvedené rozhodnutí orgánu I. stupně doručeno dne 19. 12. 2011, přičemž podle žaloby bylo odvolání podáno až dne 17. 1. 2012, tj. po uplynutí odvolací lhůty v trvání 15 dnů. Podle § 179 odst. 1 správního řádu z roku 2004 se „*řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, dokončí podle dosavadních předpisů*“, tedy v tomto případě podle starého správního řádu. Jelikož starý správní řád neobsahoval úpravu obdobnou § 84 odst. 1 správního řádu z roku 2004, která by v případě neoznámení rozhodnutí prodlužovala odvolací

lhůtu na 30 dní, uplatnila se pro odvolání lhůta 15 dnů, která uplynula dne 3. 1. 2012. Argument žalobkyně, podle kterého je za účastníka řízení považována teprve po vydání rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2013, čj. 30A 24/2012-40, je podle názoru osoby zúčastněné na řízení účelový a rozporný se zákonem. Uvedené rozhodnutí krajského soudu má podle názoru osoby zúčastněné na řízení pouze deklaratorní povahu, nikoliv povahu konstitutivní, jak se snaží dovodit žalobkyně. Skutečnost, kdy bylo deklaratorním rozhodnutím soudu konstatováno, že je žalobkyně účastníkem správního řízení, nemá žádný vliv na běh odvolací lhůty.

Sub IV. svého vyjádření [Závaznost právního názoru soudu] se osoba zúčastněná na řízení dovolala toho, že podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je v dalším řízení správní orgán vázán „*právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost*“. Krajský soud v Plzni se ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2013, čj. 30A 24/2012-40, obsáhle zabýval postavením žalobkyně jako účastníka správního řízení a vyslovil závazný právní názor, že žalobkyně účastníkem správního řízení je. Ohledně včasnosti nebo opožděnosti odvolání soud podle názoru osoby zúčastněné na řízení žádný obdobný právní názor nevyslovil a důvody, proč by mělo být odvolání považováno za včasné, se z právního hlediska nijak nezabýval. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení je v uvedeném kontextu nutno vykládat rovněž závěr Krajského soudu v Plzni o tom, že správní orgán nemůže odvolání zamítnout pouze z formálních důvodů, když takovým formálním důvodem by v kontextu rozhodnutí Krajského soudu v Plzni bylo právně zamítnutí odvolání z důvodu, že žalobkyně není účastníkem řízení.

VII. Vlastní argumentace soudu

VII.1 Ú v o d

Mezi účastníky řízení je sporné, zda odvolací správní orgán byl oprávněn zamítnout odvolání žalobkyně pro opožděnost podle § 92 správního řádu z roku 2004 (který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2006).

VII.2 Opožděnost odvolání

Rozhodnutí o povolení stavby vydal stavební úřad dne 16. 8. 2005 pod čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo předáno k poštovní přepravě dne 16. 1. 2012. Je tedy třeba posoudit, zda se vyřizování odvolání má řídit správním řádem z roku 1967 (účinným do 31. 12. 2005) nebo správním řádem z roku 2004 (účinným od 1. 1. 2006).

Podle § 14 *správního řádu z roku 1967* byl účastníkem řízení ten, o jehož právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech mělo být v řízení jednáno nebo jehož práva, právech chráněných zájmy nebo povinnosti mohly být rozhodnutím přímo dotčeny [*odst. 1 část věty před středníkem*], účastníkem řízení byl i ten, kdo tvrdil, že může být rozhodnutím ve svých právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokázal opak [*odst. 1 část věty za středníkem*], a účastníkem řízení byl i ten, komu zvláštní právní předpis takové postavení přiznával [*odst. 2*]. I když i správní řád z roku

1967 vymezoval účastníky řízení v několika skupinách, nespojoval s příslušností účastníka řízení do některé z nich žádné právní důsledky. Podle § 51 odst. 1 správního řádu z roku 1967 se rozhodnutí účastníkovi řízení oznamovalo doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí byl dnem jeho oznámení. Podle § 52 odst. 1 tohoto zákona rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat (podat rozklad), bylo v právní moci. Správní řád z roku 1967 neměl žádné ustanovení obdobné ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu z roku 2004.

Podle § 27 odst. 1 písm. a) *správního řádu z roku 2004* účastníky řízení jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Podle § 27 odst. 2 tohoto zákona účastníky řízení jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Podle § 27 odst. 3 uvedeného zákona účastníky řízení jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1. Správní řád z roku 2004 tedy rozlišuje účastníky řízení podle § 27 odst. 1 („hlavní“ účastníci) a účastníky řízení podle § 27 odst. 2 („vedlejší“ účastníci). Účastníci řízení, o nichž to stanoví zvláštní zákon, pak mají postavení buď „vedlejších“ účastníků, nebo „hlavních“ účastníků. S tímto zařazením jsou pak spojeny některé právní důsledky. Podle § 72 odst. 1 věty první správního řádu z roku 2004 se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Podle § 73 odst. 1 tohoto zákona nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání. Podle § 84 odst. 1 uvedeného zákona osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledním z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout [*věta první*]. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1 [*věta druhá*].

Vztah mezi oběma správními řády je řešen v přechodných ustanoveních správního řádu z roku 2004. Podle § 179 odst. 1 věty první tohoto zákona řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Z toho plyne, že rozhodující tu je, zda řízení o žádosti o stavební povolení bylo či nebylo pravomocně skončeno před 1. 1. 2006.

Zatímco *správní řád z roku 2004* v § 84 odst. 1 zmírňuje určitou nejistotu účastníků řízení, vyplývající z možného opomenutí správního orgánu oznámit rozhodnutí všem účastníkům řízení, zavedením pro „vedlejší“ účastníky (ne však pro „hlavní“ účastníky) subjektivní a objektivní lhůty, po jejichž uplynutí již nelze z důvodu neoznámení rozhodnutí podat včasné odvolání, *správní řád z roku 1967* přinášel problematické situace, když správní orgán opomněl oznámit rozhodnutí některému z účastníků řízení a toto opomenutí bylo třeba i po letech zjištěno správním orgánem nebo namítnuto opomenutým účastníkem řízení; pokud rozhodnutí správního orgánu v prostředí právní úpravy z roku 1967 nebylo oznámeno všem účastníkům řízení, zásadně nemohlo nabýt právní moci (a to bez ohledu na dobu, která

uplynula od oznámení rozhodnutí posledního účastníkovi řízení, kterému se rozhodnutí oznamovalo).

Jelikož řízení o předmětné žádosti společnosti BLUE EARTH, s.r.o., o povolení stavby informačního poutače vedené u Úřadu městského obvodu Plzeň 2 – Slovany nebylo pravomocně skončeno před 1. 1. 2006, má soud za to, že řízení o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 8. 2005, čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro, je nutno dokončit podle správního řádu z roku 1967. Tento názor má oporu i v odborné literatuře: „*V této souvislosti je třeba upozornit na správní rozhodnutí vydaná před 1. 1. 2006, která nebyla řádně oznámena účastníku řízení podle správního řádu 1967, a nemohla tak nabýt právní moci. Na takovéto situace se bude plně vztahovat správní řád 1967 bez možnosti aplikovat § 84 SpŘ.*“ [Luboš Jemelka – Klára Pondělíčková – David Bohadlo: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 647] a „*Ustanovení o pravomocně neskončených správních řízeních, která se dokončují podle dosavadních právních předpisů, se vztahovalo i na případy, kdy správní rozhodnutí nebylo některému z účastníků řízení oznámeno, což podle úpravy obsažené v zákoně č. 71/1967 Sb. znamenalo, že takové rozhodnutí nemohlo vůbec nabýt právní moci (ve smyslu § 52 odst. 1 předchozího správního řádu nešlo o rozhodnutí, proti kterému se nelze odvolat) Podle ustanovení zákona č. 71/1967 Sb. se postupovalo i v případech rozhodování o opožděných nebo nepřipustných odvoláních podaných proti rozhodnutím vydaným podle zákona č. 71/1967 Sb.*“ [Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 1424]. Uvedený názor není v rozporu ani se závěrem č. 43 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 6. 11. 2006 (Výklad ustanovení § 179 odst. 1 a 2 správního řádu).

VII.3 Závaznost právního názoru soudu

Soud si uvědomuje, že svůj právní názor vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 6. 2013, čj. 30A 24/2012-40 (viz výše), ambivaletně. Užitou – žel nikoli jednoznačnou – textací měl soud, v kontextu právních norem, které vykládal, a v kontextu skutkových a právních okolností rozhodnutí, na mysli, že odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavby nelze zamítnout (a je tudíž třeba řešit věcně) pro nepřipustnost z důvodu, že odvolatel není účastníkem řízení [tj. tak, jak to vnímá osoba zúčastněná na řízení], nikoli to [jak to uchopila žalobkyně], že odvolací správní orgán je na každý pád povinen vyřešit předmětné odvolání jen a jen věcně, nebo to [jak se k tomu vlastně postavil žalovaný], že i v procesním rozhodnutí o podaném odvolání je nutno se vyrovnat také s věcnou stránkou případu.

VII.4 Z á v ě r

V právě rozhodované věci se soud zabýval toliko důvodností argumentace, že odvolací správní orgán nebyl oprávněn zamítnout odvolání žalobkyně pro opožděnost podle § 92 správního řádu z roku 2004. Na základě předchozí a současné žaloby soud žalovanému správnímu orgánu postupně zapověděl zamítnout odvolání společnosti RAILREKLAM, spol. s r.o., pro nepřipustnost z důvodu, že nebylo podáno účastníkem řízení (30A 24/2012), a pro opožděnost podle § 92 správního řádu z roku 2004 (57A 115/2013).

VIII. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žalobní námitka, že žalovaný nebyl oprávněn zamítnout odvolání žalobkyně pro opožděnost podle § 92 správního řádu z roku 2004, byla shledána důvodnou, soud podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, by podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. měla právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně se však v podání datovaném dne 2. 9. 2014 a došlém soudu dne 5. 9. 2014 tohoto práva pro případ úspěchu ve věci vzdala, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá právo žádný z účastníků řízení.

Náhrada nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení se řídí ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil [věta první], z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení [věta druhá]. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, jen jí umožnil plnění jejích práv. Současně nebyly osobou zúčastněnou na řízení tvrzeny, ani soudem z povinnosti úřední shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto, že osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. ledna 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková